

Et torg i Madrid for presten for de hjemløse

Kommunestyret i Vallecas har oppkalt et torg etter don José Luis Saura, sogneprest i San Alberto Magno. Han var initiativtaker til et boligkooperativ på 1970-tallet som gjorde at naboer som bodde trangt i huler og rønner kunne leve i større verdighet.

06.04.2015

Etter et initiativ fra nabolag, forretningsfolk, skoler, ungdomsorganisasjoner og andre sosiale foreninger har kommunestyret i Puente de Vallecas i Madrid oppkalt et torg etter don José Luis Saura, en prest fra Aragon. Han var sogneprest i dette området på 1970-tallet og døde i desember 2013.

For 45 år siden var Cerro de Pio Felipe en problemfylt bydel, nærmest bygd opp av elendigheter, og med hjelp fra menigheten kunne don José Luis hjelpe sine naboer ved å fremme et initiativ for å bekjempe urettferdighet og leve med verdighet.

For mange var don José Luis presten for de hjemløse. Siden han hadde lært om de praktiske sidene ved Kirkens sosiallære og deltatt i den hellige Josemarías undervisning, interesserte han seg for mennesker. Derfor bestemte han seg for å engasjere seg fullt og helt i den

sosiale kampen, som på den tiden avhumaniserte livet til altfor mange mennesker i bydelen.

Utfra denne interessen for dem han betraktet som naboer og menighetsmedlemmer ble på hans initiativ kooperativet Nuestra Señora del Cerro dannet, som satte i gang byggingen av 1189 leiligheter for familier som bodde i huler, rønner og småhus.

Historien om en utkastelse

Uroen rundt det å skaffe en verdig bolig og bekjempe den sosiale urettferdigheten for ressursvake mennesker kommer særlig godt til syne i denne historien, som José Miguel Cejas forteller, der han også kaster lys over det som omtales i boka "Entre chabolas. Inicio del colegio Tajamar en Vallecas", skrevet av Jesús Carnicero, 2001.

Rodrigo Fernández, kapellan i
Tajamar, minnes:

Sammen med en annen prest, José Luis Saura, viet jeg meg til de åndelige behov hos elevene og deres familier. Nå har dette området blitt så forandret at det er vanskelig å forestille seg hvordan det var den gang. De fleste av disse menneskene bodde i rønner eller i huler, uten strøm, blant søppelfyllinger, under umenneskelige forhold og i hus som grenset til det ulovlige.

Jeg husker en dag i oktober 1966. Da jeg gikk ut om morgenen møtte jeg ved inngangen til Tajamar noen kvinner som gråt og sa: " Kom don Rodrigo, for det har kommet noen vakter og de holder på å rive rønnene." Jeg gikk frem til tettbebyggelsen som lå ved siden av skolen og så at de hadde revet fem eller seks av dem. Man kunne se møblene og klær som var spredt ut

på bakken. En gravid kvinne, som de hadde revet huset til, satt på en stol og gråt foran ruinene. Jeg gikk og snakket med politibetjenten som ledet operasjonen og spurte hvorfor de gjorde dette.

"Tror De at dette er noe vi gjør for moro skyld?" sa han til meg, og viste meg rivingsordren, som var utstedt av boligmyndigheten. Jeg informerte skolens direktør, Bernardo Perea; de sluttet å rive rønnene og vi bega oss til Madrids sentrum. Hele dagen gikk vi fra det ene offentlige kontoret til det andre for å be om utsettelse, men forgjeves. Vi snakket med lederen som hadde underskrevet rivingsordren, og vi forklarte ham om den dramatiske situasjonen for disse familiene. Han var svært høflig, men hadde ingen løsninger.

Da vi kom tilbake til Tajamar, så vi at det var nødvendig å stoppe denne rivingen, ikke bare fordi naboer og

mange av våre elever bodde der, men også fordi det var en urettferdighet som satte disse menneskene på gaten, uten andre alternativ.

Bernardo Perea tilbød de familiene som hadde blitt hjemløse noen klasserom, slik at de kunne tilbringe natten der, hvis de ikke kunne finne noe annet sted å få tak over hodet.

Samme natt begynte foreldrene, barna, elevene fra kveldsundervisningen og lærerne i Tajamar å bygge opp boligene igjen, med forent vilje. Alle elevene tilbød seg frivillig å være med. Vi brukte natten til å arbeide, og noen kvinner kom med kaffe.

Heldigvis vendte ikke vaktene tilbake neste dag, og vi greide å stoppe rivingen til man fant en rimelig løsning.

Jeg tok hånd om skolens elever og José Luis Sura viet seg til det som skulle bli San Alberto Magno menighet, som ble opprettet ved siden av Tajamar. Don José Luis anstrengte seg for å hjelpe disse familiene og etterstrebet at de skulle lære å løse sine problemer på egen hånd. Noen ting løste han for dem, men i mange tilfeller sa han til dem hvor de kunne henvende seg og hva de måtte gjøre, for å lære dem å bli selvstendige."

En bro av sosialt samhold

Don José Luis Saura var sogneprest helt og fullt midt i menneskenes gleder og sorger. Selv om han kunne bli veldig sint i ekstreme situasjoner, var han fremfor alt en prest som underviste om hvordan man kunne formidle menneskelig verdighet til medmennesker i ens nærmeste omgivelser. I tillegg til å påskynde oppføringen av verdige boliger,

fremmet han energisk byggingen av et aldershjem, et legesenter og oppførelsen av deres egen sognekirke.

.

På 1970-tallet var Vallecas full av ideer, og don José Luis kunne arbeide side ved side med mennesker som hadde veldig forskjellige oppfatninger. Alle delte det felles prosjektet som gikk ut på å føre hele området og hver enkelt familie opp og frem.

I tillegg til å hjelpe til på det åndelige plan og gi råd, deltok han også på en praktisk måte. Slik historien om husutkastelsen fra 1966 viser, søkte han hver gang myndighetene rev en rønne, hjelp hos innbyggerne i Cerro for å bygge den opp igjen.

Det var nettopp denne holdningen som fikk myndighetene til å bli

oppmerksomme på boligproblemene i området.

Madrid, de fattige og Opus Dei

Madrid var den byen der den hellige Josemaría gikk omkring i dagevis og hjalp folk i nød. På sin måte, som hundrevis av gode mennesker – katolikker, ikke-katolikker, troende, ikke-troende – som hadde medlidenhet med andre og deres behov, ville også Opus Deis grunnlegger vie en del av sitt liv til å hjelpe mennesker som levde i de fattigste områdene i den byen der Verket ble født.

Den salige Alvaro del Portillo kunne også på gaten se en sjel med en ny kjærlighet til Gud. En spesiell episode i hans biografi handler nettopp om Vallecas hjerte.

Nå har området Puente de Vallecas blitt fullstendig forandret, i stor grad takket være arbeidet med å fremme

det menneskelige og det åndelige som er utført der av mange mennesker helt siden 1960-tallet. Blant dem er don José Luis Saura, presten for de hjemløse, som et nytt torg er oppkalt etter, og som siden skulle bli den første rektoren for Santuario de Torreciudad i 1975.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/et-torg-i-madrid-for-presten-for-de-hjemlose/> (06.08.2025)